

Συντάχθηκε απο τον/την administrator
Δευτέρα, 05 Μάρτιος 2012 17:59 -

Το Βήμα

Έφτασε τυχαία στα χέρια μου η επιστολή-απάντηση μιας δασκάλας σε Σχολική Σύμβουλο, με αφορμή το αίτημα που τέθηκε σε εκπαιδευτικούς για την καταγραφή επιμορφωτικών αναγκών τους.

Το κείμενο –που κατά την άποψή μου είναι συγκλονιστικό- αποκαλύπτει τα αισθήματα βαθιάς απογοήτευσης που βιώνει ο λειτουργός της δημόσιας εκπαίδευσης, θύμα και αυτός της φοβερής οικονομικής κρίσης. Λόγω περιορισμένου χώρου, παρουσιάζω επιλεγμένα αποσπάσματα από την επιστολή:

Αξιότιμη Κυρία Σύμβουλε, Πριν από τέσσερα χρόνια προσγειώθηκα, με ένα αεροπλάνο που ξεκινούσε από τη Θεσσαλονίκη, στο Ηράκλειο Κρήτης. Παρουσιάστηκα στην Πρωτοβάθμια Εκπαίδευση προσπαθώντας να κρύψω τα συναισθήματά μου καθώς άφησα πίσω την οικογένειά μου και τους κοντινούς μου ανθρώπους που με συνόδευαν για μια ζωή. Ήμουν μόνη σε έναν ξένο τόπο που για πρώτη φορά ερχόμουν... Δεν έπρεπε, όμως, να παραπονιέμαι: ο κλάδος είχε ανοίξει, οι δάσκαλοι διορίζονταν άμεσα και ο μισθός ήταν ικανοποιητικός. Αυτό που δεν άλλαξε μέσα σ' αυτά τα τέσσερα χρόνια ήταν οι στόχοι και τα όνειρά μου.

Κατεβαίνοντας στην Κρήτη είχα στόχο να μη σταματήσω ποτέ να διευρύνω τις γνώσεις μου, να ψάχνω νέους δρόμους, νέες παιδαγωγικές μεθόδους. Είχα και εξακολουθώ να έχω

Συντάχθηκε απο τον/την administrator
Δευτέρα, 05 Μάρτιος 2012 17:59 -

όνειρο ένα μεταπτυχιακό και ένα διδακτορικό επάνω στο επάγγελμά μου. Το Ηράκλειο σαν τόπος δυστυχώς δεν μου επιτρέπει να τα υλοποιήσω αυτά. «Δεν πειράζει», λέω κάθε χρόνο, «του χρόνου... του χρόνου θα το κάνεις. Ποιος ξέρει, ίσως του χρόνου να είσαι και πιο κοντά στην οικογένειά σου... Θα έρθει μια χρονιά που το δώρο Χριστουγέννων ή το δώρο του Πάσχα δεν θα χρειαστεί να το δώσεις στα αεροπορικά εισιτήρια για να είσαι στο πλάι της οικογένειάς σου εκείνες τις μέρες...»

Ξαφνικά μου ανακοινώνεται πως ο μισθός μου πέφτει στα 620 ευρώ το μήνα. Ακριβώς το μισό από αυτό που ξεκίνησα. Με αυτά τα χρήματα πρέπει αυτή τη στιγμή να πληρώσω ένα σπίτι των 300 ευρώ που νοίκιασα για να είμαι εδώ, να πληρώσω μία δόση αυτοκινήτου που πήρα για να μεταφέρομαι στα σχολεία που με έχουν στείλει, μία δόση δανείου, τις βενζίνες μου για να πηγαиноέρχομαι στον τόπο που υπηρετώ, τους λογαριασμούς μου, και τέλος... να ζήσω!

Όταν σκέφτομαι πως αν βγω στο ταμείο ανεργίας και γυρίσω στον τόπο μου θα ζω πιο άνετα, κατανοείτε με τι αισθήματα γεμίζει η ψυχή μου! Ντρέπομαι που δεν έχω τα χρήματα να αγοράσω μπογιές και μολύβια ή τα υλικά για τα πειράματα των μαθητών μου. Ντρέπομαι που μπαίνω με σκυθρωπό ύφος στην τάξη, ντρέπομαι που αυτά τα μάτια με αντικρίζουν κάθε μέρα προβληματισμένα και με ρωτάνε τι έχω...

«Πρώτα ο μαθητής», διατυμπάνιζε το Υπουργείο Παιδείας πριν ένα-δύο χρόνια. Πώς θα είναι καλά ο μαθητής, αναρωτιέμαι, αν ο εκπαιδευτικός αντιμετωπίζει το φάσμα της ανέχειας; Με τι διάθεση θα διορθώνω τα γραπτά των παιδιών μου σε καθημερινή βάση; Με τι διάθεση θα ετοιμάζω το μάθημα της επόμενης ημέρας; Πώς θα αισθάνομαι δημιουργική, πώς θα προσπαθώ για το καλύτερο κάθε μέρα, πώς θα έχω όρεξη να επιμορφωθώ από τη στιγμή που, χωρίς υπερβολές, δε θα ξέρω αν θα έχω να φάω την επόμενη μέρα;

Είμαι 26 χρονών, έχω τελειώσει δύο ανώτερες σχολές, μιλάω τρεις γλώσσες, κάνω συλλογή από βεβαιώσεις παρακολούθησης σεμιναρίων, ενημερώνομαι συνεχώς για τα παιδαγωγικά δρώμενα και πιστεύω πως αξίζω κάτι καλύτερο. Είμαι 26 χρονών, δεν έχω οικογένεια και δεν έχω σκοπό να κάνω για τα επόμενα χρόνια, με τα σημερινά δεδομένα. Είμαι 26 χρονών και δεν μπορώ να συντηρήσω τον εαυτό μου. Είμαι 26 χρονών και νιώθω ήδη απογοητευμένη από το επάγγελμά μου και τον κλάδο μου. Είμαι 26 χρονών και αρχίζω να κατανοώ τα καταθλιπτικά, τα άδεια βλέμματα συναδέλφων με πολλά χρόνια προϋπηρεσίας.

Συντάχθηκε απο τον/την administrator
Δευτέρα, 05 Μάρτιος 2012 17:59 -

«Δεν μπορεί να ξεκίνησαν με αυτά τα κενά βλέμματα!» σκεφτόμουν... Λίγο νωρίς δεν είναι για να τους καταλαβαίνω; Είμαι 26 χρονών και νιώθω ήδη κουρασμένη... Συγχωρέστε με για την αγανάκτησή μου. Σε διαφορετική περίπτωση θα σας έγραφα πάρα πολλές ιδέες μου για γνωστικά πεδία στα οποία θα ήθελα να επιμορφωθώ. Τα όνειρά μου για επιπλέον μόρφωση είναι ακόμα καρφωμένα στο μυαλό μου, γιατί είναι το μόνο που δεν μπορούν να μου πάρουν. Όλα τα άλλα τα έχουν κατασχέσει...

Κ. Μ., Εκπαιδευτικός

Κώστας Παπαχρήστου